

LBRIS

We know
books

DEVNEY PERRY

rites OF THE
STARLING

CHEMAREA DESTINULUI

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Rites of the Starling
Devney Perry
Copyright © 2026 Devney Perry LLC
Toate drepturile rezervate.
Ediție publicată prin înțelegere cu
Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC.
Design coperta: LJ Anderson, Bree Archer

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Rites of the Starling
Devney Perry

Copyright © 2026 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERRY, DEVNEY
Rites of the Starling / Devney Perry;
trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc –
București: Litera, 2026
ISBN 978-630-355-981-0
I. Macoviciuc, Elena (trad.)
821.111

Nota autoarei

Dragă cititorule,

De ani întregi visez să scriu romane în genul romantasy, iar iubirea pe care i-o port volumului *Shield of Sparrows – Jurământul de sânge* continuă să-mi umple sufletul în fiecare zi. Îți mulțumesc că ai pornit în această aventură cu mine!

Încă de la începutul poveștii despre Odessa, știam în ce direcție vreau să duc această a doua carte. E una dintre acele idei care există într-un colț al minții de foarte, foarte mult timp, așteptând să fie pusă în cuvinte.

Vei întâlni niște personaje noi în această carte. Sper că îți vor fura inima, așa cum au furat-o pe a mea. Și mai sper că unele dintre răsturnările de situație din această poveste sunt la fel de neașteptate pentru tine cum au fost și pentru mine. De obicei, călătoriile neașteptate sunt cele pe care le iubesc cel mai mult.

Îți mulțumesc încă o dată pentru că citești această carte. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru încrederea pe care mi-ai oferit-o pentru a crea această poveste. Acum te invit să dai pagina și să te întorci în Calandra, pentru *Rites of the Starling – Chemarea destinului*.

DEVNEY

Rites of the Starling – Chemarea destinului este un romantasy epic, care se desfășoară într-o lume a monștrilor și misterelor.

Prin urmare, povestea include elemente care e posibil să nu fie potrivite pentru toți cititorii, inclusiv scene de luptă, violență, vărsare de sânge, scene macabre, moartea oamenilor și a animalelor, răni-re, mutilare, accidentare, spitalizare, incendiere, consum de alcool, otrăvire, răpire de persoane, amenințare și menționarea violului, limbaj explicit și activitate sexuală. Cititorii care ar putea fi afectați de aceste elemente sunt rugați să țină cont de acest lucru.

Prolog

Soarta Vrabiei Wolfe se afla în mâinile a cinci bărbați.

Cei cinci regi ai Calandrei.

Aceștia stăteau în jurul unei mese ovale, concentrându-se pe tratatul întins pe suprafața striată de lemn. Cerneala de pe pergament era încă udă. Clericul care scrisese documentul și-a strâns repede lucrurile, apoi a ieșit din încăpere odată ce și-a terminat treaba.

Cripta era învăluită în umbre. Mirosul de piatră udă și fum înțepător umplea aerul. Unul dintre felinare se stingea, rămânând fără ulei după ore întregi de negocieri.

Vrabia se rezema de zidul de piatră, ca observatoare tăcută a discuției. Focul sfârâia în vatră, însă căldura sa nu putea să alunge frigul care i se strecurase în oase. A strâns din dinți ca să nu îi clănțane.

Amorțeala îi acapara trupul, strecurându-se în degetele de la mâini și picioare. Cu puțin noroc oferit de zeița Daria, amorțeala avea să îi atenueze în curând durerea din inimă.

Niciunul dintre cei cinci regi nu o băgase în seamă, nici măcar tatăl ei. Erau prea ocupați să dezbată cu cine avea să se căsătorească.

Marele Preot Voster stătea în spatele bărbaților. Picioarele lui goale nu atinseseră podeaua de când intrase plutind în criptă. Lumina slabă îi supsesese orice urmă de culoare de pe pielea palidă.

Ochii lui, acele adâncuri întunecate și dure, au rămas fixați pe tratat. În momentul în care regii aveau să ajungă la o înțelegere, urma să le sigileze jurămintele cu sânge.

Preotul își ținea mâinile unite în față, iar unghiile groase, de un verde-închis, care îi ieșeau din degete erau așa de lungi încât șerpuiau pe robă, materialul stacojiu fiind la fel de întunecat precum norul de furtună aflat deasupra inimii ei.

Regii purtau materiale în culori îndrăznețe, nuanțe de roșu, verde, albastru și turcoaz, fiecare reprezentându-și cu mândrie regatul prin culoarea și blazonul țesute pe hainele lor.

Vrabia purta gri, o nuanță la fel de secată de speranță ca ea.

Tratatul acesta era o necesitate. Asta și-a tot repetat iar și iar. Avea să pună punct războaielor care le distruge continentul de generații. Avea să lege pentru totdeauna cele cinci regate ale Calandrei.

Fie aveau să găsească un mod de a trăi împreună, fie aveau să moară încercând să o facă.

Prințesa rațională crescută de tatăl ei, ca viitor om politic, știa că acest lucru era esențial pentru supraviețuire. Însă tânăra care visa să-și găsească iubirea începuse să se ofilească în clipa în care începuseră să se discute stipulațiile căsătoriei.

Exista un motiv pentru care Vrabia se afla în criptă, lucru pe care îl înțelesese prea târziu. Nu era acolo ca moștenitoare a tatălui ei. Nu era acolo ca să observe sau să învețe.

Era un dar menit să fie oferit în numele păcii.

Acești regi își făceau griji că simpla schimbare de bunuri nu avea să fie îndeajuns pentru menținerea acordurilor. Ce mod de a aduce regatele împreună era mai bun decât legarea cu sânge? Cu generațiile viitoare. Cu copiii pe care avea să îi nască la un moment dat. Copii legați de două regate.

Tăcerea s-a lăsat în jurul mesei, iar Vrabiei i s-a făcut pielea de găină. S-a îndreptat pe măsură ce regii încuviințau.

– Ne-am înțeles? a întrebat Marele Preot, vocea lui fiind mătăsoasă precum părul ei castaniu.

Fiecare rege, inclusiv tatăl ei, a șoptit:

– Da.

După semnarea acestui tratat, fiecare rege și moștenitorii săi trebuiau să respecte stipulațiile sale. Încălcarea jurămintelor însemna moarte.

Era împotriva naturii sale, ca turahă, să renunțe la liberul ei arbitru. Cel mai probabil, și tatăl ei îi împărtășea părerea. Însă Turah nu avea de ales, trebuia să participe. Regatul lor era puternic, dar nu îndeajuns cât să înfrunte Calandra. Mai ales când încă încercau să-și revină după migrația xturilor.

Tatăl ei nu putea refuza acest tratat, însă asta nu o ajuta să-și accepte soarta mai ușor.

Unul câte unul, fiecare rege a scos un pumnal sau un cuțit din teacă. S-au tăiat în palmă, și-au înmuiat penele în sânge și și-au semnat numele.

Tatăl ei a semnat ultimul. Cu pana deasupra tratatului, vârful roșu strălucind, i-a aruncat o privire lungă. Mila și scuzele din ochii lui gri de oțel au lăsat-o fără aer. Petele verzi din irisurile lui au licărit pentru o fracțiune de secundă, apoi bărbatul și-a coborât privirea către pergament. Zgârietura dură care s-a auzit odată cu semnătura lui a fost rapidă, ca o săgeată în inimă.

Vrabia și-a plecat capul pentru ca regii să nu vadă lacrimile din ochii ei.

Gata! Fusesse semnat.

Calandra era distrusă după migrația xturilor. Acum, regatele aveau să o reconstruiască împreună. Aveau să facă comerț împreună. Aveau să trăiască împreună.

Aveau să procreeze împreună.

În seara aceea, Vrabia devenise o iapă de prăsilă, precum calul ei preferat, Helena.

Oare avea să o mai vadă pe Helena vreodată? Avea să se întoarcă în Turah? Sau urma să fie dusă direct din cripta aia mizerabilă din Ozarth într-un oraș din Genesis, unde avea să fie etalată drept noua lor regină?

Oare oamenii din Genesis aveau să o urască așa cum regele lor, Tanis Oak, îi ura tatăl?

Ideea de a-și petrece restul vieții legată de un bărbat care-i ura familia și oamenii îi întorcea stomacul pe dos. Oare Tanis avea să își reverse furia asupra ei? Oare trebuia să sufere din cauza unei rivalități care luase naștere cu mult înainte să se nască ea?

Tratatul îi interzicea s-o omoare, dar existau și sortii mai groaznice decât moartea.

Tanis, care era cu cel puțin zece ani mai mare decât ea, era singurul rege necăsătorit din camera aceea. Iar ea era singura prințesă din Calandra care avea vârsta potrivită pentru a rămâne însărcinată. Poate că, după ce avea să îi ofere un fiu, bărbatul urma să uite de ea. Dacă zeii erau miloși, avea să fie lăsată în pace.

Vrabia a închis ochii strâns, în timp ce teama și suferința amenințau să aducă și mai multe lacrimi. Nu avea niciun dubiu că Tanis nu dorea o soție plângăcioasă. Iar ea era o turahă.

Nu avea să plângă.

Zeii erau de vină pentru asta. Nemernicii! Cei Șase blestemaseră Calandra cu monștrii lor. Cu xturii. Ea supraviețuise ultimei migrații doar pentru că schimbase un coșmar cu altul. Zeii n-aveau decât să putrezească în tenebrele lor. La fel ca preoții Voster, cu jurămintele lor și magia folosite pentru a manipula oamenii.

Strângând din dinți atât de tare încât aproape că îi scrâșneau, s-a îndreptat și a ridicat capul.

S-a lovit de privirea Marelui Preot.

Îl ura mai mult decât pe oricine altcineva din camera aceea. O bloca în acest tratat fără pic de remușcare. Simțea pe vârful limbii gustul urii pentru magia lui precum aroma de cupru a sângelui.

Cu o ușoară înclinare a capului, a chemat-o la masă.

– Numele tău?

– Vrabia Wolfe.

Vocea ei era sigură și calmă. Nu-i dădea de gol inima care bătea cu putere.

Poate că altă prințesă ar fi apreciat să aibă un tratat numit în onoarea ei.

Vrabia și-a înghițit țipătul.

– Tu, Vrabia Wolfe, prințesă a Regatului Turah, juri să respecti Scutul Vrăbiilor prin uniunea ta cu Tanis Oak, regele Regatului Genesis? a întrebat-o Marele Preot.

Fiecare rege din încăperea a părut să-și țină respirația, așteptând răspunsul ei.

Lacrimile au umplut ochii tatălui ei, în timp ce a încuviințat.

– Eu, Vrabia Wolfe, fac acest jurământ, a șoptit fata.

Fără să o privească în ochi, tatăl ei i-a dat cuțitul său.

Ea a întins palma, refuzând să scâncească când lama i-a străpuns carnea. Și-a semnat numele cu sânge printr-o mișcare rapidă a încheieturii.

Apoi numele lui Tanis a apărut lângă al ei, acesta spunându-și propriul jurământ cu voce tare. Vocea lui era catifelată și adâncă. Lipsită de emoții și rece.

Un fior a străbătut spatele Vrabiei.

Marele Preot și-a pus ambele mâini pe tratat, închizând ochii.

Nu a existat nicio senzație. Niciun indiciu vizibil al magiei lui fluide. Însă, când a deschis ochii și a ridicat mâinile, Vrabia nu avea niciun dubiu că acum era legată de acest tratat.

Scutul Vrăbiilor.

– Gata!

Declarația Marelui Preot a lăsat-o fără aer.

Tanis a ieșit valvăteje din criptă.

Ceilalți regi s-au dus după el, urcând treptele care îi scoteau din acea încăpere secretă aflată sub orașul-capitală al Regatului Ozarth.

Marele Preot și-a dus ambele mâini la inimă și a făcut o mică plecaciune în fața ei.

Vrabia și-a mușcat limba ca să nu spună nimic.

Apoi bărbatul a rulat tratatul într-un sul. Cerneala și sângele ei abia se uscaseră când Marele Preot a plecat.

Tatăl ei și-a arătat deznădăjduirea după ce au rămas singuri. A rămas fără aer în plămâni în timp ce și-a încovoiat umerii, într-un gest de deznădejde, silueta lui voinică și impunătoare micșorându-se sub privirea ei.

Asta i-a frânt spiritul în două.

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi existat xturii. Dacă n-ar mai fi existat migrații.

– De ce ne-au blestemat Cei Șase cu acești monștri? De ce ne urăsc?

– Pentru că sunt niște zei meschini. Pentru că numai oamenii au puterea de a-i face pe zei nesemnificativi.

Vrabia și-a privit tatăl, admirându-i profilul puternic.

– Niciodată nu o să-i mai venerez. Și niciodată nu o să am încredere în preoții Voster.

– Nici eu. Bărbatul i-a zâmbit trist, întinzându-și brațele. Îmi pare rău, fiica mea.

Ea s-a aruncat la pieptul lui, în brațele puternice care o ținuseră de când fusese un bebeluș.

– Ce să fac?

Bărbatul i-a sărutat părul.

– Fii îndrăzneță, Vrabia mea! Fii curajoasă!

Partea întâi

Diviziunea

Capitolul 1

Ransom

Treow era un mormânt.

Zonele comune erau goale. Nu erau străjeri în turnurile de su-praveghere. O rafală de vânt a mișcat treptele unei scări din frânghii, legănând-o cu un scârțâit. Casa din copac de deasupra era la fel de goală ca restul celor din tabără.

Unde era Odessa? Ar fi trebuit să fie acolo.

Panica aceea care îmi curgea prin vene mă ametea. Am ridicat degetele la buze și am fluierat. Chemarea ascuțită a răsunat peste copaci, apoi a fost înghițită de pădure.

Iar pe măsură ce se stingea, rămânea doar tăcere.

Un fior mi-a străbătut spatele.

Ceva nu era în regulă. Chiar dacă s-ar fi pierdut în întuneric, după ce a părăsit Ellder, și-ar fi găsit calea spre răsărit.

Tunetul copitelor a răsunat din depărtare. Mi-am ținut respirația, sperând că erau Odessa și Evie, însă călăreața era singură și părul ei era alb și mătăsos, nu avea bucle roșcate sălbatic.

Cathlin și-a oprit iapa pătată și a descălecat. A legat calul de ace-lași trunchi de care îl legasem pe Aurinda. Blana neagră a armăsarului meu încă era udă de transpirație după drumul dificil pe care l-a făcut de la fortăreață spre tabără.

– Ar fi trebuit să rămâi în Ellder, i-am spus lui Cathlin.

Aceasta s-a oprit lângă mine, o șuviță din părul ei alb fiind ridicată de vânt.

– Erai supărat. M-am temut că...

– Că o să-mi rănesc propria soție?

Am pufnit.

Da, eram furios. Speriat. Disperat. Confuz. Dar aș fi preferat să-mi trec cuțitul prin propria inimă decât s-o rănesc pe Odessa.

– Nu. Și-a lipit ambele mâini de obrajii înroșiți. Doar mi-am făcut griji. Nu știu ce să cred, Ransom.

– Nici eu.

Imaginea xturului, o femeie, îmi era întipărită în minte. Cum era posibil? Ce fel de magie era asta? Sau mintea îmi juca feste?

Ieșisem din fortăreață convins că eram blocat într-un coșmar. Chiar și după ce l-am găsit pe Aurinda și i-am pus șaua pentru călătoria spre Treow, avusesem impresia că mă mișcam prin ceață. Și am mers până ce m-am trezit din vis.

– Părul ei, a șoptit Cathlin.

Xturul se transformase din bestie în frumusețe. Într-o femeie care avea destule trăsături comune cu Odessa, de la păr la nas și la bărbia delicată, și nu puteam să nu văd asemănarea.

Iar sângele ei...

– Crezi că Odessa știe?

– Nu.

Refuzam să cred că mi-ar fi ascuns un asemenea secret.

M-am întins și am scos din vestă o șuviță din părul metamorfei. Am învărtit bucla mătăsoasă în jurul degetului, lăsând nuanțele de portocaliu, căpșună și cupru să fie învăluite de lumină. Apoi am lăsat șuvița să fie purtată de vânt.

– Au ars cadavrul? am întrebat.

– Da.

– Bun.

– Unde e toată lumea? a întrebat Cathlin, uitându-se printre copaci. Turnurile de supraveghere erau goale când am trecut pe lângă ele.

– Au plecat. Treow e părăsit.

„Unde ești, Cross? Unde naiba ești?”

Deja făcusem turul taberei de două ori. Strigasem după Odessa și Evie, până când vocea mi se frânse și răgușisem.

Dacă le luase tata, dacă le rânise, nu-mi păsa ce jurăminte de sânge făcusem. Aveam să-i rup mâinile și picioarele. Și dacă un alt fel de monstru le găsise în timpul nopții, m-am rugat ca Odessa să aibă o ascunzătoare sigură.

– Odessa și Evie ar trebui să fie aici, am spus. Le-am trimis la temnițe și le-am spus că ne vedem aici.

Culoarea s-a scurs din obrajii lui Cathlin.

– Unde naiba e? N-ar fi trebuit s-o las să plece, am spus după ce mi-am trecut mâna peste față.

– O să le găsim, a zis Cathlin, punându-și mâna pe umărul meu. Aveam să le găsesc. Aici sau în umbre.

– Am văzut astea pe stradă când mă îndreptam spre grajd.

Cathlin s-a dus la desagă și a scos două cuțite.

Erau ale Odessei.

Ambele lame erau pătate de sânge.

„La naiba!” Uram faptul că nu le avea cu ea. Că era undeva, fără protecție. Fără mine.

Trosnetul unei ramuri ne-a făcut pe Cathlin și pe mine să ne întoarcem spre sala comună. Inima mi s-a oprit, apoi s-a scufundat când Mariette a ieșit dintre copaci.

– Gardianule!

Administratoarea a făcut o plecăciune.

– Cathlin.

– Mariette, unde e toată lumea? a întrebat Cathlin.

– Au plecat.

Părul îi atârna drept peste umeri, șuvițele gri evadând din cocul strâns. Ochii ei căprui-închis erau obosiți și roșii. Purta o pelerină groasă, cenușie, iar pe umeri avea o geantă îndesată până la refuz.

– Am fost ultima care a plecat. Trecusem de ultimul turn de veghe când am auzit un fluierat și m-am întors. Regele și soldații lui au trecut călare înainte de ivirea zorilor și ne-au spus despre iscoada xturilor. Îi urmăam caravana spre Allesaria.

– Odessa și Evie au fost cu el? am întrebat.

Mariette a clătinat din cap.

– Nu le-am văzut. Regele nu a venit cu mulți oameni. Doar vreo douăzeci de soldați. Au adunat provizii, dar nu au stat mult.

– La naiba! am zis, încleștându-mi maxilarul. Ar trebui să pleci. Să ajungi din urmă grupul de călători.

Să plece naibii din Treow cât timp mai avea o șansă să scape!

Mariette a ezitat o clipă, ridicându-și privirea spre căsuța din copac de deasupra capului meu. Căsuța Odessei. A privit-o o vreme, de parcă îi era greu să abandoneze Treow. Ca și cum nu avea să o mai vadă niciodată. Dar ezitarea ei a dispărut la fel de repede cum apăruse, apoi s-a grăbit să plece, strecurându-se printre trunchiurile groase de copaci până când a dispărut.

– Dacă nu e cu tatăl tău, atunci unde e? a întrebat Cathlin, întorcându-se încet.

Unde era? Unde naiba era soția mea?

O groază cum n-am mai simțit în viața mea mi s-a așezat adânc în oase. Mi-a înghețat sângele în vene.

– Câți oameni știi despre xturi?

– Nu mulți. Puțini au supraviețuit nopții.

– Întoarce-te în Ellder! Plătește-i pe paznici ca să nu vorbească despre femeia xtur. Plătește pe oricine altcineva dacă e nevoie. M-am dus la Aurinda și am prins cuțitele Odessei de șaua mea cu o curea de piele de rezervă. Rămâi cu Zavier! Ai grijă de el! Dacă se trezește, trimite-mi vorbă! Dacă nu, îngroapă-l lângă mama!

Ochii lui Cathlin s-au umplut cu lacrimi.

– Și unde ar trebui să trimit vorbă?

M-am urcat în șa, întorcându-mă cu spatele la poteca pe unde dispăruse Mariette, întorcându-mă cu spatele la drumul care avea să mă ducă, în cele din urmă, în Allesaria.

Exista o șansă ca Odessa să folosească însemnele de pe brățara mea și să pornească în căutarea capitalei. Dar aveam sentimentul că avea să o ducă în altă parte pe Evie. Un loc unde putea să o ascundă pe sora mea de tatăl nostru. Un loc unde se simțea în siguranță.

– În Quentis.

Capitolul 2

Odessa

Dacă aș fi fugit?

Stăteam pe malul unui lac fără nume, privind peste apa nemișcată și netedă ca sticla, forțându-mă să nu cedez. Să nu mă las pradă durerii și fricii. Să nu mă sfărâm într-o mie de bucăți mărunte, ca pietricelele rotunde de sub mine.

Lacul era o oglindă a munților cu vârfuri înzăpezite, a brazilor înalți și a cerului pastelat. O reflexie fără cusur a unui tărâm întors pe dos.

Pajiștea aceasta era imaginea liniștii. Un refugiu pentru sufletul obosit. O celulă fără gratii sau încuietori.

Dacă aș fi fugit?

N-aș fi ajuns departe. Nu am fi ajuns departe. În plus, eram pierdută. Complet pierdută.

Evie stătea ghemuită în poala mea, dormind adânc. În cele din urmă, a încetat să mai tremure după baia în apa înghețată pe care am forțat-o să o facă. Hainele ei erau murdare și acoperite de sânge uscat, dar măcar nu-l mai avea în păr și pe piele.

În ciuda faptului că ne-am spălat în lac, încă miroseam a fum, a moarte. Trecuseră cinci zile de la atacul din Ellder și începusem să mă tem că mirosul avea să mă bânuie pentru totdeauna.

Am pupat-o apăsător pe părul ud în timp ce un șoim a trecut în picaj deasupra noastră și a scos un țipăt ascuțit. Tot corpul mi-a tresărit.

Evie a scâncit, ghemuindu-se mai adânc în brațele mele.

Am pupat-o din nou pe păr, legănând-o ușor până când s-a liniștit.

Faze torcea, lipit de piciorul meu.

Apa lovea țărnul ușor.

Stomacul îmi chiorăia.

Sunete vagi mai spărgeau tăcerea, dar erau prea slabe ca să alunge țipetele. Bătăile unor aripi uriașe, urletele pătrunzătoare ale xturului, care încă îmi răsunau în urechi.

Am deschis palma și am mângâiat cicatricea roz cu vârful degetului. O cicatrice pereche cu cea din palma lui Ransom. Gemene tăiate în carnea noastră în ziua în care am semnat cu sânge tratatul Scutului Vrăbiilor și am jurat să fim soț și soție.

Poate că, dacă îmi atingeam cicatricea destul de des, avea să-și găsească drumul spre mine. Poate că aveam să simt ecoul pulsului lui și să știu că încă trăia.

– Slavă Amei, Mamă Iubită! am șoptit. Permite-i să trăiască! Permite-ne să ne găsim unul pe celălalt...

Rugăciunea mi-a fost întreruptă de furnicătura magiei Voster la ceafă.

Fratele Dime a pășit prin iarba care înconjura lacul, roba lui stacojie foșnind printre firele aurii-verzui. A întins mâna spre o floare sălbatică galbenă, atingându-i petalele cu o unghie groasă și brăzdată.

Soarele dimineții scălda pajiștea într-o lumină blândă, catifelată. Era singurul moment al zilei în care pielea palidă a preotului părea să capete o tentă ușoară de piersică.

S-a oprit acolo unde se termina iarba și începeau pietrele de pe mal. Destul de departe pentru ca înțepătura magiei lui să nu fie insuportabilă, dar suficient de aproape încât să ne putem auzi. Cu mâinile împreunate la spate, s-a înclinat.

– Te-ai odihnit?

– Nu.

Vocea asta parcă nu era a mea. Era prea seacă, prea lipsită de viață. Prea amortită.

Au fost prea multe orori de înfruntat. Să aflui despre trădarea lui Jocelyn. Să-lucid pe generalul Banner. Să asist la moartea lui Brielle. Să o aud pe Evie țipând în timp ce Xavier sângera pe stradă.

Mai târziu. Coșmarurile acelea nu aveau să plece. Aveam să mă ocup de ele când nu urma să mai rătăcesc prin sălbăticie alături de un preot Voster care poate că încerca să-mi salveze viața. Sau nu.

– Nu putem zăbovi, a spus el.

Călătorisem timp de cinci zile, oprindu-ne doar cât să nu o isovim pe Freya. Eu și Evie eram la limita epuizării, iar aceste scurte răgazuri abia ne permiteau să ne tragem sufletul, cu atât mai puțin să ne odihnim.

Aveam nevoie de o viață întreagă ca să-mi revin după noaptea aceea de la fortăreață, nu de cinci zile și câteva momente furate lângă un lac blestemat, oricât de uluitor de frumos ar fi fost.

– Nu putem continua în ritmul ăsta.

– Trebuie, copilă.

Am scrâșnit din dinți ca să tac.

Oricât de tare am forțat ritmul, el nu a părut niciodată obosit sau adormit.

Fratele Dime a mers pe jos în aceste cinci zile, în timp ce eu și Evie am călărit pe Freya. Nicio clipă nu i-a slăbit energia, în timp ce ne-a condus tot mai departe de Ellder. De Treow.

De Ransom.

– Unde ne duci? l-am întrebat pentru a suta oară și, pentru a suta oară, nu mi-a răspuns.

– Mă duc să-ți aduc calul.

S-a întors și s-a retras spre pajiște, unde păștea Freya.

Când ne-am oprit înainte de răsărit, i-am dat jos șaua, folosind-o ca să mă sprijin, dar i-am lăsat căpăstrul ca să fie mai ușor de prins. Cu toate că fratele Dime n-a avut niciodată probleme când a vrut să-mi prindă calul.

Când s-a apropiat, ea și-a mișcat coada neagră și a mers spre mâna lui întinsă, lăsându-l să-i mângâie obrazul cenușiu.

Poate că nu am luptat mai mult ca să scap de Dime pentru că m-am temut că Freya nu avea să plece de lângă el. Sau pentru că mi-a fost frică să mă întorc în Ellder și să văd ce a rămas în urma noastră.

M-am temut că aveam să mă întorc și să aflu că exista un motiv pentru golul dureros din inima mea.

„Trăiește.“

Ransom era în viață. Nu ar fi murit, nu când mai aveam atât de multe de trăit împreună.

Probabil era în Treow, furios că eu nu eram acolo. Când urma să ne găsească, aveam să-i suport cu bucurie cea mai tăioasă privire și cea mai zdravănă mustrare. Atât timp cât era în viață.

Dacă întoarcerea în Ellder ar fi însemnat să aflu orice alt adevăr, să-l pierd în umbre, atunci aveam să rămân pentru totdeauna în sălbăticia turahă.

Cu un oftat, am mângâiat obrazul lui Evie.

– E timpul să te trezești, steluțo.

I-a luat puțin până când a deschis ochii cenușii. Petele acelea albastre precum cerul au strălucit puternic, apoi s-au estompat cu fiecare clipire, până când au fost aproape înghițite de gri.

I-am zâmbit, dar ea nu mi-a întors gestul.

Doar s-a uitat la mine, lipsită de speranță, ca și cum ar fi așteptat să dau timpul înapoi. Să o duc înapoi la perioada în care Xavier era în viață. O viață în care sângele tatălui ei nu era uscat pe cămașa sa.

Și-a dat viața ca să ne salveze pe noi. Pe mine.

Nu era corect că ea pierduse atât de mult. Un tată. Și pe mama ei.

Ce i-ar fi spus Luella lui Evie? Cum și-ar fi ajutat fiica să treacă peste durerea asta?

„Ajută-mă!“ Am trimis rugăciunea tăcută către umbre, apoi am înghițit arsura din gât, refuzând să cedez în fața lacrimilor. Nu puteam să mă prăbușesc, nu încă. Nu cât timp ea avea nevoie ca eu să rămân puternică.

– Ți-e foame? am întrebat-o.

Evie a clătinat din cap.

Nu mânca suficient. Nici eu.

Nu doar zilele lungi și nesfârșite mi-au secătuit puterile, ci și atacul constant al magiei fratelui Dime, care mi-a redus pofta de mâncare.

A încercat să păstreze distanța, mereu atent să nu mă atingă. Ținea capetele lungi ale hățurilor Freyei în timp ce ne conducea prin pădure, dar hățurile acelea nu erau chiar atât de lungi. Și nu ne-a scăpat nicio clipă din ochi.

Dacă am fi fugit? Ne-ar fi oprit?

Mă temeam suficient de magia lui ca să nu încerc.

Nu ne trata ca pe niște prizoniere, dar nu eram atât de naivă încât să cred că eram libere.

În noaptea în care am plecat călare din temnițele din Ellder, i-am cerut lui Dime să ne ducă la Treow.

Ransom mi-a spus să urmez luna, pe Aurinda, iar aceasta avea să mă conducă la tabără. Am fost atât de ușurată că aveam o escortă, chiar dacă era una magică. Când am luat-o în direcția greșită, departe de lunile gemene, i-am spus lui Dime că trebuia să ne întoarcem.

Acesta mi-a luat hățurile Freyei din mână și a continuat să înainteze în întuneric.

În aceste cinci zile, am învățat că preotul Voster își transmitea majoritatea ordinelor fără să spună un cuvânt.

– Hai, ridică-te!

I-am dat lui Evie părul de pe față, apoi am ajutat-o să se urce în fața mea.

Faze și-a întins labele din față, ghearele lui scormonind pietricelele în timp ce își legăna coada. Apoi a sărit înainte, încercând să prindă o insectă.

Coastele i se vedeau mai pronunțate decât în Ellder.

Îl hrănisem cu bucăți din carnea uscată pe care fratele Dime ne-o dădea mie și lui Evie, dar Faze era obișnuit să bea lapte. Și era la fel de sătul de drum ca noi. Stătuse prea multe zile înghesuit în transportorul lui. Zgâlțâiala constantă și lipsa propriei libertăți îl făcuseră morocănos.

Când l-am scos mai devreme, și-a arătat colții și a scuipat, dar i-am dat un bobârnac în nas.